

»Da kom vi dog over Krisen dengang, — hvor haabløst det end for menneskelige Øjne saae ud.«

»Hvem har fortalt os, at det var ved Guds Bistand? Skal der sluttet efter, hvad der siden er sket her i Landet, kunde man vel være mest tilbøjelig til at tilskrive det Djævelens Hjælp. Men de to Personer forveksles nu saa hyppig — noget, som maaske tildels kan undskyldes. De er nu for ung til at kunne huske de Dage. Ellers vilde De maaske ogsaa engang imellem med et lille Længselssuk tænke tilbage paa hine store Trængselstider med de mange blege Ansigter, hvori Rædslen for Undergangen stod saa gribende afmalet. Har man oplevet de Dage, ... har man set, hvordan selv Sælgekællingen paa Gaden sank i Knæ ved »at høre Suset af Verdensdommerens Sværd over sit Hoved«, som der rigtig blev skrevet, ... har man været Vidne til det dumdristige Troesmod eller til Offervilligheden, til den Selvhengivelsens Martyrglæde, som Trængslerne dengang fremavlede selv i de slappest Sind, ... ja, saa forstaar man, ... eller man aner dog, hvad vor Folkeaand havde kunnet udvikle sig til, om vi virkelig var bleven tilintetgjorte, ... og hvad den maaske endnu kan blive, dersom Vorherre snart vil udstrække sin naaderige Haand og røre os med sin Finger. For — ikke sandt? — det er jo med Nationernes Sjæl som med det enkelte